

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

rici principis, qui in captiuitate manens Asiatica, credebatur extinctus: Inopinati pugna exitus, vt pauci non solum sustinerent, sed etiam vincerent plures. Prodiisse eam ruinam crediderim, vt assolet, ex contemptu hostium: qui vbi se immiscet, dormitat prouidentia, regnat incuria, & quæ non speratur, properatur infelicitas.

CAPVT XXXII.

ERat ea tempestate grauissimum in Saxonia bellum, de archiepiscopatu Magdeburgensi: duo erant in discordia electi: Ericus de Brandenburgo frater Iohannis & Ottonis marchionum, & Bussio de Queruorde comes canonicus. post plurimam luctam, interuentu principum, cessere ambo. Erico soluitur impensarum nomine pecunia: Dedit ille cum fratribus literas, quod conquiesceret. Assumitur Gunterus comes de Sualenberg: Sed marchiones renouant bellum: quibus aderant Albertus dux Brunswicensis, & Albertus dux Saxoniae, cum aliquantis comitibus. Is Saxoniae Albertus tenuit arcem Aquensem: sed inde à Magdeburgensibus exturbatur, capto comite Holsatiae, qui militabat Alberto. Marchiones magno exercitu conflato, confederant in Vroße: Occurrit illis Gunterus archiepiscopus, non minori apparatu, cum militaribus, ciuibus, & omni manu, quam educere potuit: Conseruntur manus: capitur Otto marchio, cum trecentis militaribus. Sed tamen, quoniam erant in hac parte, qui aduersa faueret, sine magno ere laxatur. Deinde cum Stasforde à marchionibus obsideretur, Iohannes marchio, percussus in fronte iaculo, diu ferrum gestabat in capite. Gunterus autem, cum persentiret suorum in se perfidiam, cessit episcopatu: Successit illi Bernhardus de ðxelphe comes: Sed non quieuere marchio-

marchiones, quibus fortiter inhaesit Albertus dux Brun-
 swicensis: Archiepiscopo tulit suppetias Hildesemensis
 episcopus Otto aduersus fratrem Albertum, & stabat in
 hac parte Albertus marchio contra fratrueles suos Ot-
 tonem & Iohannem: Durum bellum diu trahebatur.
 Captus de parte marchionum Theodericus, & ipse mar-
 chio de Landesberg: laxatus autem, multa incommoda
 irrogauit ecclesiae. Magno deinde praelio conflato, victa
 est pars ecclesiae, & inextricabili damno percussa: Ca-
 pta arx Gebekensteen: Sed interuentu communiu ami-
 corum, omnibus compacatis, redditur ecclesiae arx sua:
 nec diu supererat Bernhardus. In locum eius assumitur
 Ericus marchio toties ante reiectus: Sed ciues tumultu-
 antes, iterum eiecerunt illum, vix effugientem manus
 seuientium: Post tamen res in meliorem statum redi-
 guntur: vt Ericus tranquillapace cum omnibus ageret.
 Albertus autem, quem dixere Magnum, dux Brunswici,
 ad annum Christi septuagesimumnonum post mille du-
 centos defecit: reliquitq; filios tres, qui primam parti-
 tionem patriae ditionis inierant, quae durat in hunc diem.
 Nam Henricus senior inuitus accepit Transyluanam regio-
 nem: in qua Embica, Grubenhagen, Hamelen, Ostervode,
 Duderstat, comitatus de Luttersberge: Gottingensem
 terram desumpsit Albertus natum & nomine secundus, co-
 gnomento Pinguis: terram Brunswici cum pertinentiis
 suis accepit iunior Wilhelmus, qui non diu superfuit: Fra-
 tres pro paruulo administrationem subiere: Ciues au-
 tem soli paruulo praestitere sacramenta. Quo deficien-
 te, Henricus senior, cognomento Mirabilis, quod intra-
 ctabilis videretur, cogitur cedere: & paruit terra Al-
 berto secundo. Ex his autem principibus magna & lon-
 ga successio propagatur. Nam Henricus reliquit filios,

Iohann-

Iohannem in Embica præpositum: & Wilhelmum in infantia mortuū: Henricus & Ernestus diuiserant paternam hereditatem. Albertus genuit filios sex, Albertum episcopum Halberstadensem, Henricum Hildesemensem, Iohannem Magnum ordinis Teutonicorū in Prussia magistrum: Otto Largus, Ernestus, & Magnus terram possederunt, de quibus infra suo loco.

CAPVT XXXIII.

Holsatia per hæc tempora comites, Henricus in Stormaria, & Iohannes in Wagria præsidentes, antiquam de terra Thietmarsia quæstionem renouantes, eam suis iuribus attribuendam crediderunt. Cōtra dixit populus, & ad libertatem proclamabat: Veruntamen Bremensis ecclesiæ archiepiscopum inuocabat, cuius se ditioni subesse profitebatur. Accepit Giselbertus, tunc archiepiscopus, populi confessionem: & quam petebant, opem promptus indulsit. Misit enim in terram, alioqui inuiam, viros belliciter peritos, qui populum infrenitum, si fieri posset, in ordinem digerere, ut essent excipiendis hostibus instructiores. Comites autem quanta poterant armata multitudine, à terra sua, de continenti in palustrem promouerunt agmen: & ordine incedentes, terram hostilem pleni fiducia petiuere. Ridiculum omen, primi agminis leporem viderunt, per viam, transuerso itinere discurrere: & sublato venatico clamore, bestiolas exagitauerunt: Qui in postremo erant agmine, ab hostium incursum excitum clamorem interpretati, fugam primi iniierunt: & iam hostes erant in conspectu, qui turbatum inuasere cuneum. Mixtus inde timor, pudorque pugnauere: & à postremis orta fuga, peruenit ad medios: Fuere qui dicerent, nonnullos milites, inuitos in populum istum pugnantes, fugam volentes